



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 522/2015-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka vo veci sťažností občianskeho združenia – [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽi/24/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 SŽi/24/2014 z 5. mája 2015, sp. zn. 8 SŽi/18/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 SŽi/27/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 SŽi/26/2014 z 5. mája 2015 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo občianskeho združenia – [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽi/24/2014 z 21. mája 2015,

sp. zn. 4 Sži/24/2014 z 5. mája 2015, sp. zn. 8 Sži/18/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 Sži/27/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži/26/2014 z 5. mája 2015 porušené boli.

2. Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sži/24/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 Sži/24/2014 z 5. mája 2015, sp. zn. 8 Sži/18/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 Sži/27/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži/26/2014 z 5. mája 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia občianskeho združenia – [REDAKOVANÉ] v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 522/2015-19 z 20. októbra 2015 spojil a prijal na ďalšie konanie sťažnosti občianskeho združenia – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sži/24/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 Sži/24/2014 z 5. mája 2015, sp. zn. 8 Sži/18/2014 z 21. mája 2015, sp. zn. 4 Sži/27/2014 z 5. mája 2015 a sp. zn. 4 Sži/26/2014 z 5. mája 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľ v sťažnostiach uviedol, že žalobami podanými Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sa domáhal preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí starostov obcí [REDACTED], ktoré vydali v správnom konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Krajský súd uzneseniami č. k. 23 S/102/2013-30 z 28. januára 2014, č. k. 23 S/142/2013-33 z 28. januára 2014, č. k. 23 S/100/2013-28 z 28. januára 2014, č. k. 23 S/131/2013-20 z 28. januára 2014 a č. k. 23 S/89/2013-31 z 28. januára 2014 konania zastavil, pretože dospel k záveru, že *„žalovaný nemal možnosť poznať obsah žiadosti žalobcu, nedošlo k začatiu konania podľa zákona o slobode informácií, a nemohlo ani dôjsť k založeniu fiktívneho rozhodnutia, ktoré žalobca napáda“*. Proti týmto uzneseniam podal sťažovateľ odvolania, ktoré najvyšší súd napadnutými uzneseniami odmietol ako oneskorene podané z dôvodu, že *„žalobca podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie až 26. februára 2014 (elektronicky, podpísané zaručeným elektronickým podpisom), teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania“* vyplývajúcej z § 204 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ v sťažnostiach namietal, že odvolania proti uzneseniam krajského súdu podal včas a nebol dôvod, aby ich najvyšší súd odmietol. Podľa jeho názoru to bol práve najvyšší súd, ktorý lehotu na podanie odvolaní posúdil nesprávne, keďže jeho právny zástupca ešte 24. februára 2014 o 8:51 h prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., podal krajskému súdu poštovú zásielku s podacím číslom UU928549463SK, ktorej obsahom bol CD-nosič s nahratými odvolaniami podpísanými zaručeným elektronickým podpisom. Sťažovateľ poukázal na to, že takáto možnosť podania vyplýva účastníkom súdnych konaní z inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky uverejnenej na jeho internetovej stránke, preto mu nemôže byť na ujmu, že v dôsledku nesprávneho zaevidovania podaní elektronickou podateľňou krajského súdu najvyšší súd jeho odvolania meritórne nepreskúmal, čím zároveň porušil jeho základné právo na súdu ohradu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v petite sťažností žiadal, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenia zrušil a veci vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom č. k. KP 3/2015-68 zo 6. októbra 2015 vyjadrila predsedníčka najvyššieho súdu, v ktorom okrem iného uviedla, že najvyšší súd „*pri posudzovaní včasnosti podaného odvolania vychádzal z obsahu spisu krajského súdu a zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené dňa 07. februára 2014, lehota na podanie odvolania začala sťažovateľovi plynúť dňa 08. februára 2014 a posledný deň tejto lehoty pripadol na 24. február 2014 (pondelok). Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej skutočnosti, že odvolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici... podal včas, a teda dňa 24. februára 2014, o čom priložil aj podací lístok č. UU928549463SK vyhotovený o 8:51 h, najvyšší súd uvádza, že pri rozhodovaní vychádzal z obsahu súdneho spisu, pričom z viacerých listín obsahu súdneho spisu vyplýva skutočnosť, že predmetné podanie bolo podané oneskorene... Fotokópia podacieho lístku však nepreukazuje, že obsahom zásielky bol skutočne CD-nosič, na ktorom sa nachádzalo odvolanie sťažovateľa.*“.

Dňa 19. novembra 2015 bolo ústavnému súdu doručené stanovisko sťažovateľa k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu, v ktorom uviedol, že predložené sťažnosti naďalej považuje za dôvodné, a zároveň vyčíslil trovy konania pozostávajúce z trov jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom na celkovú sumu 2 180,23 €.

Právny zástupca sťažovateľa v podaní zo 16. novembra 2015 a predsedníčka najvyššieho súdu v podaní č. k. KP 3/2015-68 z 20. novembra 2015 uviedli, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými odmietol jeho odvolania proti uzneseniam krajského súdu ako oneskorene podané.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z toho vyplýva, že právne východiská, na základe

ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecný súd by mal

v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov [§ 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“); napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09].

Uvedené zásady vzťahov ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Námietku porušenia označených práv napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu sťažovateľ odôvodnil tým, že najvyšší súd 15-dňovú lehotu na podanie odvolaní proti uzneseniam krajského súdu, ktoré mu boli doručené 7. februára 2014, posúdil nesprávne, keďže jeho právny zástupca ešte 24. februára 2014 o 8:51 h prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., podal krajskému súdu poštovú zásielku s podacím číslom UU928549463SK, ktorej obsahom bol CD-nosič s nahratými odvolaniami podpísanými zaručeným elektronickým podpisom. Sťažovateľ poukázal na to, že takáto možnosť podania vyplýva účastníkom súdnych konaní z inštrukcie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky uverejnenej na jeho internetovej stránke, preto mu nemôže byť na ujmu, že v dôsledku nesprávneho zaevidovania podaní elektronickou podateľňou krajského súdu najvyšší súd jeho odvolania meritórne nepreskúmal.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec

lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podľa § 42 ods. 1 OSP podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 204 ods. 1 OSP odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že spornú otázku, či odvolania sťažovateľa proti uzneseniam krajského súdu boli podané včas, a teda v súlade s citovanými procesnoprávnymi predpismi, je v okolnostiach daného prípadu nutné považovať za skutkovú otázku, ktorej preskúmavanie je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.

Ústavný súd totiž už skôr vyslovil, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené platí v zásade aj pre prípad

zistovania včasnosti podaného opravného prostriedku, napriek tomu ústavný súd z dôvodu úzkej súvislosti prejednávanej veci so základným právom na súdnu ochranu preskúmal relevantné skutočnosti spojené s postupom a rozhodovaním najvyššieho súdu.

Po preskúmaní spisov krajského súdu sp. zn. 23 S/102/2013, sp. zn. 23 S/142/2013, sp. zn. 23 S/100/2013, sp. zn. 23 S/131/2013 a sp. zn. 23 S/89/2013 ústavný súd zistil, že v každom z nich je založená identická fotokópia listu advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ], z 24. februára 2014 označeného ako „Zaslanie podaní (odvolaní) žalobcu“, ktorého prílohu mal tvoriť „CD nosič s podaniami, 1x“ (ďalej len „list“). List bol krajskému súdu doručený poštou „26-02-2014“ spolu s prílohou „1x CD“ a bol zaevidovaný do registra „Spr“ pod sp. zn. Spr 526/14. Vzhľadom na to, že poštová obálka preukazujúca túto skutočnosť sa v spisoch krajského súdu nenachádzala a na liste nebola vyznačená ani informácia/poznámka, ku ktorej spisovej značke bola poštová obálka pripojená, ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu na jej dodatočné predloženie, čo urobil listom sp. zn. Spr 1358/15 z 1. decembra 2015, v ktorom uviedol, že „je zrejmé, že zásielka bola podaná na pošte dňa 24. februára 2014“. Zo spisov krajského súdu taktiež vyplýva, že „Prijaté elektronické podanie č. 140226170247127“ elektronická podateľňa krajského súdu prijala a overila 26. februára 2014.

Na základe uvedených skutočností považoval ústavný súd za preukázané, že poštová zásielka s podacím číslom UU928549463SK, ktorá bola právnym zástupcom sťažovateľa podaná na poštovú prepravu 24. februára 2014, bola krajskému súdu riadne doručená 26. februára 2014, čo potvrdila nečitateľným podpisom na to splnomocnená osoba. Napriek tomu, že bolo povinnosťou najvyššieho súdu, aby v súlade s citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku na takéto podanie prihliadol a pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia sa presvedčivo vysporiadal nielen s otázkou, či bolo podané v zákonom ustanovenej lehote, ale najmä s otázkou, či bolo podané zákonom ustanoveným spôsobom, tak neurobil, pretože vychádzal výlučne z predkladacích správ, podľa ktorých „odvolanie voči rozhodnutiu... bolo doručené elektronickým podaním dňa 26. 02. 2014“. Ústavný súd preto dospel k záveru, že najvyšší súd pri overovaní včasnosti podania odvolaní sťažovateľom proti uzneseniam krajského súdu nepostupoval správne, keď vychádzal iba

z obsahu predkladacích správ nachádzajúcich sa v jednotlivých spisoch krajského súdu, ktoré údaj o presnom dátume podania odvolaní neobsahovali, čím sa dopustil takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľa prístupu k súdu, a tým aj možnosti, aby najvyšší súd ako odvolací súd ním podané odvolania meritórne preskúmal.

Keďže v okolnostiach posudzovaného prípadu ide o také závažné pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné, ústavný súd rozhodol, že najvyšší súd napadnutými uzneseniami porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd rozhodol, že napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, v záujme efektívnej ochrany týchto práv rozhodol aj o zrušení napadnutých uznesení najvyššieho súdu a vrátení mu veci na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu), v ktorom bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľa proti uzneseniam krajského súdu, pričom bude

viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v II. časti tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

IV.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a ktoré jeho právny zástupca v liste zo 16. novembra 2015 vyčíslil celkovou sumou 2 180,23 €.

Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 296,44 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti – vykonané v roku 2015) v sume po 139,83 € a dva režijné paušály v sume po 8,39 €, ktoré zaviazal uhradiť najvyšší súd (bod 3 výroku nálezu).

Ústavný súd k tejto sume nepočítal daň z pridanej hodnoty, pretože dôkaz o registrácii advokáta pre tento druh dane mu ku dňu rozhodovania o sťažnostiach nebol predložený. Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal ani náhradu za tretí úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu predsedníčky najvyššieho súdu, pretože neobsahovalo žiadne ďalšie skutočnosti relevantné pre rozhodnutie ústavného súdu v merite veci. Vzhľadom na to, že

ústavný súd už v uznesení č. k. III. ÚS 522/2015-19 z 20. októbra 2015 skonštatoval právnu a skutkovú súvislosť predložených sťažností, a keďže v okolnostiach daného prípadu osobitné písomné vyhotovenie každej zo sťažností právnym zástupcom sťažovateľa nebolo nutné ani hospodárne, jeho návrhu na priznanie „*odmien za dve úkony právnej služby vykonané v každej z piatich spojených vecí... pred ich spojením*“ a „*odmeny za 11 režijných paušálov k vykonaným 11 úkonom právnej služby*“ nevyhovelo.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2015